

DE TRIBUNE

Redactie-adres:
D. J. WIJNKOOP, Pretoriusplein 3.
Amsterdam.

SOC. DEM. ORGAAN

Administratie-adres:
Gysbrecht van Aemstelstraat 32.
Amsterdam.

Orgaan van de Soc.-Dem. Partij (S. D. P.).
VERSCHIJNT WOENSDAGS EN ZATERDAGS.

REDACTIE: J. C. CETON, H. GORTER,
W. v. RAVESTEIJN en D. J. WIJNKOOP.

Abonnement bij vooruitbetaling fr. p. p. 60 cent per 3 mnd.
Weekabonnement 5 ct. voor de 2 nrs. - Losse nrs. 3 ct.
ADVERTENTIËN 10 CENT PER REGEL.

Kanonnen en Volksrechten.

De houding tegenover het militarisme is de toetssteen voor de scheiding tusschen de burgerlijke en de proletarische politiek. Op het eerste gezicht schijnt het socialisme, het eigendomsvraagstuk een voldoende teeken ter onderscheiding, maar het is geen vraagstuk van den dag, en ook verscheiden bourgeois kunnen van meening zijn dat er éénmaal ingrijpende veranderingen moeten plaats hebben in de regeling van het eigendom. Ook de sociale hervorming geeft zoo'n onderscheidingsteeken niet, want burgerlijke politici kunnen te zamen met de arbeiders daarvoor opkomen, zij het ook met andere bedoeling.

Welk vraagstuk van het oogenblik scheidt dan de klassen het scherpst, zoodat ze scherp tegenover elkaar staan? Het is het vraagstuk van het militarisme.

Het vraagstuk van het militarisme is het vraagstuk van de macht van den staat en de bevestiging van de klassenheerschappij; hier houdt, veel meer nog dan bij geldzaken, alle gemoedelijkheid op. Een burgerlijke partij kan aan de arbeiders concessies doen en rechten toestaan; wordt er echter aan het leger, aan de militaire macht geraakt, dan wordt zij opeens hard en ongenaakbaar, grijpt zelfs in haar eigen beurs. De heerschende klasse voelt, dat hier de levensader van haar bestaan zetelt. En omgekeerd kan het proletariaat met de vertegenwoordigers der heerschende klasse beraadslagen, onderhandelen, zich met vriendelijkheid laten inpalmen; zoodra het echter de punten van de bajonetten en de geweren op zich ziet gericht, voelt het opeens weer de afschuwelijke druk, hard en onmeedoogend, dan kan het alleen aan den strijd, aan den heftigsten strijd tegen dit systeem denken.

Hoe helder en ondubbelzinnig daarmee de houding van de partij tegenover het militarisme schijnt aangetoond, heeft het toch niet ontbroken aan twijfel en tegenwerpingen. Kort geleden wees onze Fransche partijgenoot Compère-Morel erop, hoe, door de verklaring van de Hollandsche parlementaire fractie — dat deze bereid is voor het militarisme te stemmen, — een probleem werd opgeworpen, het probleem n.l. of de sociaaldemocratie deze prijs voor belangrijke volksrechten zou mogen betalen. Men wordt daarbij aan de vroegere discussie herinnerd in de Duitsche partij over de vraag, of men kanonnen met volksrechten kan ruilen. Indertijd scheen het militarisme slechts een verdedigingswapen van het land tegen het buitenland te zijn, en bij de moeilijkheid, nieuwe democratische rechten te veroveren, kon de gedachte opkomen, of men zich niet liever met de heerschende machten zou kunnen verstaan, en een ruilzaakje zou kunnen beginnen. Nu heeft het imperialisme, dat de militaire macht tot 't voornaamste strijdwapen van den staat heeft gemaakt, het probleem in nieuwe vormen opgeworpen en een nieuwe antwoord gegeven.

Het imperialisme, het streven naar kapitaalmarkten door gebruik van alle machtsmiddelen van den staat, behoeft niet juist altijd de heftigste innerlijke reactie tegen het proletariaat met zich mede te brengen. Het moet alle krachten van den staat samenvatten tegen de concurrenten; niets kan wenschelijker voor het imperialisme zijn, dan het geheele volk, het proletariaat inbegrepen, in zijn machtskring te trekken. De burgerlijke klassen weet het door zijn nieuwe idealen der wereldmacht te betooveren, en geestelijk aan zich te binden;

iets beters dan het socialistische ideaal kan het echter daarmee aan de arbeidersklasse niet geven. Om de arbeiders te winnen, plaatst het zich daarom op het lage nuttigheids principe, op de kleine voordeelen. Men wijst de arbeiders er op, dat zonder overzeesche markten en streken waar men de grondstof vandaan kan halen, onze industrie niet kan bloeien, en dat ze er dus het allergrootste belang bij hebben, zich door den steun der koloniale- en wereldpolitiek goede arbeidsgelegenheid te verzekeren.

Het Engelsche imperialisme trad eerst arbeidersgezind op, Joe Chamberlain, uiterlijk de cynische machtspoliticus, was innerlijk radicaal en verklaarde aan de arbeiders, dat zij het des te beter zouden hebben, hoe meer de kapitalisten in het buitenland voordeelen trekken zouden. Democratie en sociale hervorming aan den eenen kant, imperialisme aan den anderen kant, hoorden bij elkaar; kapitaal en proletariaat moeten wederkeerig elkaar's belangen bevorderen.

De werkelijkheid kwam anders uit; de boerenoorlog verhoogde de innerlijke reactie, de vakvereenigingen werden bedreigd, de rechten van de arbeiders werden minder, hun levenspeil daalde, en pas deze verhoogde druk heeft de Engelsche arbeiders wakker geschud, en tot versterking van hun eigen macht gewekt. Kanonnen en Volksrechten kunnen niet tegen elkaar geruild worden; de macht van het kapitaal en de macht van het proletariaat konden zich niet hand in hand, gemeenschappelijk, ontwikkelen. Wel groeien ze tegelijkertijd, maar alleen daardoor, dat zij zich in voortdurenden strijd onderling meten. Het kapitaal kan niet vrijwillig de macht van het proletariaat doen stijgen; het kan weliswaar hervormingen toestaan, maar dan alleen, om de arbeiders in slaap te sussen, het ontwakende klassebewustzijn te verstikken, dus, de macht van de arbeiders te verzwakken. Het valt den kapitalist niet in, de arbeiders werkelijke rechten te geven; voor zijne doeleinden moet het ieder oogenblik onvoorwaardelijk over de geheele staatsmacht, over krachtbronnen van het gansche volk kunnen verzoegen; daarbij wil het niet door een medezeggenschap van het volk op de een of andere wijze tegengehouden of gestoord worden. En omgekeerd kan 't proletariaat er niet aan denken, de macht van zijn vijand en onderdrukker te versterken; het snijdt zich daarbij in de vingers. Volksrechten kunnen echter alleen veroverd worden, niet door list of sjacheren worden verkregen. Wat de bourgeoisie bij zulk een gesjacher geeft, kan zij weer met geweld terugnemen; vast is voor ons alleen, wat de eigen vaste macht van het proletariaat tegen aanvallen kan beschermen.

Nog op andere wijze zoekt het imperialisme de arbeidersklasse voor zijn wagen te spannen — op een wijze, die bij het cynisch — open, eerlijk sjacherwerk, waarbij men tenminste weet, wat men geeft en wat men terugkrijgt, nog het nadeel heeft, dat men met onbepaalde verwachtingen vastgehouden en ten slotte toch bedrogen wordt. Een burgerlijke partij geeft zich het aanschijn van democratische arbeiders-gezindheid, gaat te keer tegen de reactie, wint daarbij de ondersteuning van het proletariaat en eischt nu diens hulp voor haar imperialistische politiek. Ze belooft in vage bewoordingen een algemeen kiesrecht, stelt een hervormingsprogramma op; maar als dat alles behoorlijk voorbereid moet worden, dan moet haar het leven

een poosje verzekerd worden, d. w. z. de sociaaldemocratie moet voor het militaire budget stemmen en zelfs, zooals op den laatsten Hollandschen partijdag werd goedgevonden, voor nieuwe uitgaven en versterkingen van het militarisme stemmen. Want anders zou de regeering door de reactionaire konkurrentie partij omvergoorpen worden, en dan kan van al die mooie hervormingen niets komen. Kan de sociaaldemocratie deze verantwoording op zich nemen? Hier steekt het dilemma, het probleem: moet men de Volksrechten, die men al in de hand heeft, verspelen, alleen maar om een dogmatische formule?"

Wie het wezen van het imperialisme heeft leeren kennen, weet dat dit probleem in werkelijkheid niet bestaat. Volksrechten en kanonnen kunnen niet gemoedelijk als vriendschapsgeschenken geruild worden, het proletariaat wordt hier eenvoudig voor de gek gehouden nu met schijn-hervormingen hoogstens met een fooi, afgescheept.

Maar bij dit levensvraagstuk voor het proletariaat is domheid tevens misdaad. Het imperialisme is de doodsvijand van het proletariaat; zijn eenige goede kant is, dat het de massa tot den hevigsten strijd aanspoort. Door het imperialisme wordt de uitbuiting heviger, de massa wordt met belastingen gekweld, om de gelden voor de enorme toerusting op te brengen; door nationalisme en volksophitsing probeert het de geesten te vergifigen, het maakt de geest van geweldadigheid groter, het brengt een soort heerschers voort, die zich alles mogen veroorloven tegenover den zwakkere, en het maakt de jeugd ruw. De massa wordt aangemoedigd, om zich bij honderdduizenden op het slagveld te laten neerschieten, alles ten voordeele van het kapitaal. Het axioma van het kapitalisme, dat de menschen slechts kanonnenvoedsel zijn, om ze af te jakkeren en te vernietigen, slechts middel tot het doel; dat zij slechts bestaan, om als een hoop slijk weggeworpen en vertrappt te worden, is in het imperialisme in hoogste graad aanwezig. Het imperialisme is de meest volledige vorm van Kapitalistische slavernij en van de vernedering der menschheid.

Maar hoe vernederender de rol is, aan de massa in dit systeem toegedacht, des te stralender vertoont zich de menschelijke waardigheid in de trots en de energieke strijd van het socialistische proletariaat. Gedreven door de drift van zelfbehoud, door haat en zedelijke verontwaardiging, verzamelen zich de massa's tot een steeds heviger strijd tegen het imperialisme, zij wijzen alle gemeenschap ermede af en kennen slechts één doel: hun macht van kennis en organisatie zóo hoog te doen stijgen, dat zij het imperialisme omverwerpen kunnen. Indien echter het proletariaat het imperialisme als een onverschillige zaak zou ondersteunen, gelokt door de bedriegelijke beloften van hervormingen, en met het imperialisme ging heulen, dan kwam bij de materieële nog de geestelijke afhankelijkheid, bij de gedwongen nog de vrijwillige knechtschap, dan kwam bij de lichamelijke, nog de zedelijke vernedering, de lakei van het imperialisme te moeten spelen.

Voor het internationale congres in Weenen staat ook op de dagorde de internationale strijd tegen het imperialisme. Het zal zeer noodig zijn, dat deze zich daar bij met groote scherpte uitlaat tegen de reformistische taktiek: den strijd van het proletariaat tegen het imperialisme door het stemmen voor het militaire budget te verzwakken.

A. P.

Parlementaire Kroniek.

Inkomstenbelasting.

De behandeling van de Inkomstenbelasting in de Tweede Kamer is hierom zoo gewichtig, omdat ze aan ieder arbeider, die begrijpen wil, laat zien, hoe treffend juist de strijd der S. D. P. was bij de verkiezingen tegen de onware en misleidende bewering van Concentratie en S. D. A. P., alsof met het liberale bewind een tijdperk zou aanbreken, waarin steeds meer de lasten op de schouders der bezitters zouden gelegd worden.

In een vorig artikel hebben we reeds aangetoond, dat alle burgerlijke partijen eenstemmig van meening zijn, dat — zooals zij het uitdrukken — verhooging van indirecte belastingen onvermijdelijk is. En dit is voor ons een duidelijke waarschuwing, dat de matige belastingverhoging voor de bourgeoisie de vlag is, waaronder nieuwe verbruiksbelastingen moeten ingevoerd worden.

Bij de verkiezingen verkondigden de liberalen met zooveel vertoon van arbeidersvriendelijkheid, dat verhoging der indirecte belastingen niet mocht worden toegelaten. Na hun ellendig verraad aan deze verkiezingsbelofte voegen, ze er aan toe; „zoolang verhoging der directe belastingen nog mogelijk is”. De vraag is nu maar, wanneer de uiterste grens van verhoging der directe belastingen is bereikt. Hierover is men het in 't concentratiekamp niet eens en bij de behandeling van een amendement der vrijz.-democraten, om door grotere progressie iets meer te halen uit de inkomstenbelasting, brak de broedertwist uit, waarbij vooral Marchant heftig tegen zijn concentratiegenooten, Tydeman en De Meester te keer ging. Voor de arbeidersklasse is er natuurlijk geen reden, om uit dit spiegelgevecht de conclusie te trekken, dat de vrijz.-democraten toch zoo slecht nog niet zijn. Immers, wat de hoofdzakelijke zaak betreft, zijn deze het met de liberalen en clericalen eens en het meeningsverschil, waarbij zooveel kabaal gemaakt wordt, loopt over slechts een paar millioenen meer, terwijl het bovendien nog zeer twijfelachtig is, of het „volkslievende” amendement, zooals Lohman het noemde, wel met zoo'n enthousiasme en heldenmoed verdedigd zou zijn, wanneer er eenige kans op aanneming had bestaan.

Met groote meerderheid werd het amendement door de clericalen en liberalen verworpen. De vertegenwoordigers van de krenterige Nederlandsche bourgeoisie hebben met deze daad getoond, goede en betrouwbare verdedigers te zijn van de portemonnaie-belangen der bezitters. Ter motievereering van hun afwijzende houding tegenover het amendement, voerden deze trouwe dienaars van het kapitaal aan, dat bij een te sterke opdrijving der directe belastingen de schatkist niet gebaat zou zijn en de particuliere liefdadigheid er den nadeeligen invloed van zou ondervinden. Met nadruk wezen de Minister, Tydeman e.a. erop, dat een te groote greep uit de welgevoel zakken der bourgeoisie noodzakelijk het gevolg heeft, dat deze op allerlei wijzen de belasting zal weten te ontduiken. Voor ons bevat deze mededeeling geen nieuws. We wisten, dat de gewetenlooze bezittende klasse door een onjuiste aangifte, vervalsching van boeken, en door geweldige veel bedrog veel minder betaalt, dan ze volgens de wet moet betalen; eveneens is ons bekend, dat hierin, zooals Tydeman opmerkte, „reeds een zekere vaardigheid is bereikt”. Maar wel moet het een ieder verwonderen, dat met zoo'n brutale moed deze diefstal door de liberale heeren als argument tegen belastingverhoging gebruikt wordt.

Natuurlijk zou door een scherpe controle dit bedrog tot een minimum beperkt kunnen worden. Maar dit willen de heeren juist niet. Door aanneming van een amendement-Lohman, waardoor niet ieder verplicht is, boeken en bescheiden ter inzage te geven aan den belastinginspecteur, is de controle uit het regeeringsontwerp nog slapper gemaakt en wordt het den bezitters mogelijk, in vele gevallen door frauduleuze handelingen aan de belastingverhoging te ontkomen.

Een man als Vliegen moet toch wel verbazend kortzichtig zijn, als hij alleen nog maar bij de clericalen een naakte kapitalistische politiek ontdekt en van den minister hoopt, dat deze voor de clericalen niet uit den weg zal gaan. Een kortzichtigheid, die onder de huidige parlementaire verhoudingen zeker een „politieke noodzakelijkheid” is!

Zoo teergevoelig en voorzichtig de burgerlijke afgevaardigden te werk gaan bij het belasten van de bourgeoisie, zoo ongevoelig en ruw toonen zij

zich, bij het leggen der belasting op de menschen met lage inkomens.

Reeds voor de artikelsgewijze behandeling van het wetsontwerp — Inkomstenbelasting, werd tot dekking van het te kort over 1914, een wetje aangenomen tot heffing van 20 procenten in dit jaar op de bestaande vermogens- en bedrijfsbelasting. Vroeger wezen we er reeds op, dat door dezen maatregel ook de lage belastbare inkomens getroffen worden. Niemand echter in het parlement, die voor het arbeidersbelang optrad en eischte, dat alleen van de meerwaarde dit geld gehaald werd. Dit deed de Kamerfractie der S. D. A. P. nog wel bij het opcenten ontwerp van 1905, door indiening van een amendement om alleen opcenten op de vermogensbelasting te leggen. Nu werd zelfs van die zijde niet de minste poging hiertoe gedaan en zonder een enkel woord van critiek werd het wetje geaccepteerd.

Maar evenzeer bleek bij de behandeling der Inkomstenbelasting, dat de heeren afgevaardigden, die zoo indrukwekkend en met deernis spreken over de inkomens boven f5000, die „de boog toch vooral niet te strak spannen” willen, niet de minste neiging gevoelen, de zware belastingen voor de arbeidersklasse ook maar een weinigje te verminderen.

Door de fractie der Arb. Partij werd een zeer bescheiden poging gedaan, om de arbeiders met loonen beneden f700, die toch al zoo schandelijk veel aan indirecte belastingen betalen, van de inkomstenbelasting te ontheffen. Met even groote hardnekkigheid als bij het amendement-Bos, bleven de minister en zijn klericale en liberale trawanten vasthouden aan het regeeringsontwerp, dat de belastingplicht laat beginnen bij een inkomen van f650. Veel woorden hebben de heeren er niet over gesproken; dit zou al te doorzichtig zijn, daar b.v. Tydeman kort te voren verklaard had, dat „de menschen met inkomens van f5000- f10000 vaak groote moeite hebben om rond te komen”. Cynisch en huichelachtig klonk het alleen uit den mond van den minister, dat het opbrengen van deze belasting voor de arbeiders niet al te bezwarend was, waarna met een kort en nijdig gebaar 't amendement-Ter Laan met vereende krachten van de baan gesmeten werd.

Overzien we de behandeling der verschillende artikelen en amendementen, dan blijkt enerzijds uit de verwerping van het amendement-Ter Laan, dat onder de liberale regeering geen sprake is van eenige verlichting van den zwaren belastingdruk voor het proletariaat. Anderzijds is de verwerping van het amendement-Bos het bewijs, dat bij invoering van de gematigde regeeringsvoorstellen, de belastingverhoging voor de bourgeoisie aan de „uiterste grens” gekomen is, zoodat de heeren spoedig in de „uiterste noodzakelijkheid” zullen komen, om de indirecte belastingschroef aan te draaien. Want het staat vast, dat de meerdere gelden uit de inkomsten- en successiebelasting lang niet voldoende zijn, om de stijgende uitgaven te dekken.

Met list moeten de arbeiders daarom voorbereid worden op een aanslag op hun leegte zakken, en moeten ze tam gemaakt worden, door bij hen den indruk te vestigen, dat de vele millioenen, die uitgegeven worden, toch ook hun ten goede komen, en het dus niet meer dan billijk is, dat na de „offers” der bourgeoisie ook zij iets bijdragen. We vreezen, dat het den liberalen en clericalen demagogen werkelijk gelukken zal, de groote massa dit wijs te maken. In de groote S. D. A. P. hebben we te weinig vertrouwen, om van haar te verwachten, dat zij de arbeiders onder haar leiding voor dit bedrog waarschuwen zal. Dit vertrouwen wordt er niet beter op, als we zien, hoe hare vertegenwoordigers in de Kamer, geheel machteloos staan tegenover deze geslepen taktiek. Ter Laan (de Rotterdamsche) beantwoordde de uiting van Lohman, dat de uitgaven voor leger en vloot ook in 't belang van het proletariaat zijn, met de slappe en voorzichtige opmerking, „dat in de klassen, waarin spreker verkeert, men daar anders over denkt”. Maar toen daarna de liberalen in opstand waren gekomen tegen deze zwakke uiting van eenig proletarisch besef, en De Meester o.a. eveneens verklaard had, „dat de uitgaven voor veiligheid, onderwijs, justitie, ook defensie, de belangen gelden van het geheele Nederlandsche volk”, ja, toen viel de Rotterdamsche arbeidersafgevaardigde schandelijk om naar de zijde der liberalen en zei hij heel deemoedig, dat, wat De Meester betoogd had, door hem „niet ontkend wordt, maar waar het belang verschillend is, moet ook verschil gemaakt worden in de betaling der lasten”.

Dit weifelende, onzekere optreden bewijst, dat

de S. D. A. P. onbekwaam is, tegenover de sluwe belastingpolitiek der liberale regeering de klare, doelbewuste klasse-politiek van het proletariaat te stellen.

Dit kan in ons land alleen de S. D. P. H.

Uit de Vakbeweging.

BUITENLAND.

Colorado.

Wegens het groote belang van deze strijd, plaatsen we nog het volgend artikel, dat meer in bijzonderheden treedt:

Om aan de bloeddorstige heerschappij van Huerta een einde te maken en de eer der Vereenigde Staten hoog te houden, verklaarde President Wilson in zijn rede tot het Kongres, moesten de V.S. met geweld van wapenen in Mexico ingrijpen. Welnu, Huerta en zijn soldaten, Villa en zijn vrijescharen, Zapata en zijn roovers hebben met elkaar na de moord van Madero niet zooveel gewelddadigheden bedreven, als de militia van den staat Colorado in het kolenbekken Trinidad in dienst van de petroleum dynastie Rockefeller tegenover de stakende mijnwerkers en hun huisgezinnen. De New-Yorksche correspondent van de *Vorwärts* deelt uitvoerig 't verloop mede, waarvan wij een en ander ontleenen.

Zonder eenige twijfel is kort geleden door het parlementaire onderzoek vastgesteld, dat wet en verordening door den gouverneur Ammons, door de gansche overheid, door de militia, door Rockefeller's Colorado Co. en zijn particuliere politiedienaren met voeten zijn getreden, dat de stakende mijnwerkers, hun vrouwen en kinderen eenvoudig vogelvrij zijn verklaard, in hun overmoed door de ordebandieten van Rockefeller straffeloos werden neergeschoten en gevangen gezet.

De op 23 September van 't vorig jaar begonnen staking werd verzeeld door een onafgebroken rij van gruweldaden.

De mijnstreek van Ludlow en Trinidad behoort bijna geheel aan de Colorado Fuel en Iron Co, wier aandeelen voor de helft in 't bezit zijn van de dynastie Rockefeller, voor een kleiner deel in handen van bankiers en andere rijke bewoners van de stad Denver. Slechts in de aan de mijn behorende woningen kunnen de mijnslaven een onderkomen vinden. Van daar verjaagd, betrok een aantal stakers met hun huisgezinnen in de bergen een tentendorp. Dit bevond zich niet op de bezittingen der maatschappij en men was er dus veilig.

Toen verklaarde Joh. D. Rockefeller Jr., de waardige zoon van den petroleumkoning op 6 April j.l. bij zijn onderhoud in met de met een onderzoek naar de staking belaste parlementaire commissie, hij billikte reeds bij voorbaat elk, ook het hardste optreden van het mijnbestuur. Liever wilde hij de millioenen door hem in deze mijn gestoken, verliezen, dan het vereenigingsrecht der mijnwerkers te erkennen of hun eischen in te willigen.

„Dat was een wenk, die door de machthebbers in Colorado begrepen werd. De particuliere politie van Rockefeller werd eenvoudig zonder uitzondering opgenomen in de staatsmilitie van Colorado. Het parlementaire onderzoek had al ten gevolge gehad, dat enkele leiders moesten worden vrijgelaten. Als Rockefeller dus de stakende mijnwerkers wilde klein krijgen, moesten zijn creaturen snel handelen.

Toen opende een compagnie militia den 20sten April zonder eenige aanleiding eenvoudig het vuur op het tentendorp der mijnwerkers. Ze gebruikte als klein geschut met springstoffen gevulde holle kogels, welke gebruik volgens de conferentie van Genève zelfs in den oorlog verboden is. De tentenkolonie ging in vlammen op. Wie den vuurdood poogde te ontvluchten, werd met machinegeweren en geweren neergeschoten of in den rook en brand teruggedreven. Zelfs kleine kinderen en zwangere vrouwen werd geen pardon gegeven. Slechts een deel van hen, die voor de volledige omsingeling der tentenkolonie de vlucht hadden genomen, bracht er het leven af. 45 halfverkoelde lijken, meest van vrouwen en kinderen, werden onder de puinhoopen vandaan gehaald, ofschoon de militia na den brand in de „verovering” der tentenkolonie dynamiet gebruikte om alles tot gruis te doen springen en dit doel bijna geheel bereikt werd.

Ontzettend zijn de berichten, die zelfs de burgerlijke bladen moeten geven omtrent deze gebeurtenissen. We zullen ze hier niet weergeven.

Een schreeuw van verontwaardiging ging door het stakingsgebied en daarna door de geheele Ver. Staten. Van President Wilson werd door John. White, den voorzitter der mijnwerkers, telegrafisch

geëischt, zoo noodig door middel der bondstroepen den wettelijken toestand in Colorado te herstellen. De Duitsche afdeeling der socialistische partij deelde den president mee, als de moordregering in Colorado niet onmiddellijk een einde nam, te zullen zorgen voor verdedigingsmiddelen in handen der overweldigde mijnwerkers.

De stakers in het kolenbekken van Ludlow zijn geen hondsvotten. Ze laten zich niet zoo maar slachten. Bij Delajus grepen de stakers naar de wapenen, uit alle deelen van het mijnwerkersdistrict van Zuid-Colorado stroomden gewapende mijnwerkers toe. De in het stakingsgebied achtergebleven militie kwam in het gedrang. Trots hun machinegeweren is een compagnie omsingeld. Met groote verliezen aan beide zijden vindt een verbitterd vuurgevecht plaats. Eenige mijnbeambten, die met hun huisgezinnen de militie gevolgd waren, om deze tot „daden” aan te sporen, werden met een aantal beroepsonderkruipers in een verlaten mijn gevangen gehouden.

Toen trad de waarnemende gouverneur van Colorado Fitzgerald op. Hij riep de gansche militie van den staat Colorado bijeen, onder het voorwendsel, dat de stakers niet, wat naar zijn meening recht was, optraden tegen de moordende militie maar dat ze ook mijnbeambten en hun vrouwen en kinderen vermoordden en verbrandden. 't Was een leugen. De stakende mijnbeambten werden slechts opgesloten gehouden. Wie zijn wapen wilde overgeven werd in zekere bewaring gebracht. Wie zich niet wilde overgeven, bleef in de mijn opgesloten. Doch de pers verbreidde den leugen wel.

Nu werden alle afdeelingen van deze moordenaarsbenden in uniform op de stakende mijnwerkers losgelaten. Met één uitzondering. Een compagnie staakte en weigerde den beulsdienst.

President Wilson ziet nog steeds geen reden in te grijpen. Geen wonder. Ondanks zijn „democratische” redenvoeringen is hij een werktuig in handen van het winstgierige grootkapitaal. Deelen niet, zooals de senator Kenyon in den Bondsraad constateerde, leidende personen in het bondslandbouwministerie door provisie met Rockefeller de winst van de Colorado Fuel en Iron Co!

Zoo brengt het Amerikaansche kapitalisme de arbeidersbevolking het klassebewustzijn bij.*) C.

*) De telegrammen der burgerpers nadien gekomen zijn zoo onbetrouwbaar, dat wij het verder verloop van dezen strijd slechts van de hand van socialistische berichtgevers zullen vermelden.

Buitenland.

Machtsstrijd in Rusland.

Toen Czaar Nikolaas, „van Gods genade” zijn vroegere ministerpresident Rokowzef den 12e Februari van dit jaar onverwachts afzette en aan den senielen bureaucraat Goremykin de leiding van de regeeringszaken toevertrouwde, schreven wij, dat dit een nieuwe stoot was tot de opkomst der zwartste reactionairen, wier streven is het volkomen herstel van de autocratie van den Czaar.

De werkelijkheid heeft ons maar al te gauw gelijk gegeven. Na eenig coquetteeren met de Doema ging Goremykin met de arrogantie van een oude hoveling, die zich bewust is van de ondersteuning van de „hoogste stand”, steeds sterker te keer tegen de Doema. Zoo weigerde hij b.v. nog vóór Paschen in de Doema te verschijnen, ter beantwoording van een interpellatie, en bij eene andere gelegenheid liet hij, door den vertegenwoordiger van het Volksverdommingsministerie, baron Taube, in de Doema verklaren, dat de regeering het recht der Doema tot het inbrengen van eigen wetsvoorstellen, niet erkende, wanneer de regeering zelf een wet omtrent dezelfde zaak wil ontwerpen. Na deze schermutseling, die op zichzelf al van groote betekenis was, heeft Goremykin nu, gedreven door de reactionaire oproermakers, een vernietigende slag aan de droevige overblijfselen van de Russische grondwet toegebracht, door een aanslag te plegen op de vrijheid van spreken en op de onschendbaarheid der Doema-afgevaardigden.

Het is geheel in overeenstemming met de huidige politieke toestand in Rusland dat de reactie in haar strijd tegen de grondwet, de meest consequente vertegenwoordigster der democratie, de sociaaldemocratische, Doema-fractie tot het onmiddellijk voorwerp van haar aanslag heeft gekozen. Het is de van de geest der sociaaldemocratie vervulde Russische arbeidersbeweging van de laatste jaren een korten tijd gelukt, de muren der groote gevangenis, Rusland genaamd, weer aan 't wankelen te

brenge en het zoo moeilijk herstelde, wankel evenwicht van de contra-revolutie te verstoren. Nauwelijks begon de jonge reus, het Russische proletariaat, zich na weinige jaren van depressie, weer uit te rekken en te bewegen; nauwelijks nam het door de snelle kapitalistische ontwikkeling gesterkte proletariaat onder leiding der sociaaldemocratie, zijn strijd tegen de maatschappelijke en politieke knechtschap weer op, of het stond weer midden in den politieke strijd in Rusland en opnieuw werden alle aanslagen van de heerschende klasse, op haar voornamelijk gericht. Reeds sedert maanden woedt de reactionaire pers tegen het bestaan van de steeds invloedrijker wordende wettige sociaaldemocratische pers, reeds sedert maanden verlangt zij een energiek optreden tegen de voorhoede van het strijdende proletariaat, tegen de sociaaldemocratische Doemafractie. Getrouw aan deze manieren, van de om haar macht bezorgde reactie, is Goremykin nu tegen deze beide verworven rechten van de Russische arbeidersbeweging ten strijd getrokken, een strijd waarvan het onomwonden doel is, de arbeidersklasse van Rusland met geweld uit het politieke strijdperk te verdrijven.

Een volle zes weken heeft het geduurd, voor de regeering besloot de terloopsche vermelding van de republikeinsche staatsvorm, in een sociaaldemocratische rede, als voorwendsel voor haar aanslag op de onschendbaarheid der Doema-afgevaardigden te kiezen. Den 24en Maart hield de voorzitter der sociaaldemocratische Doema-fractie, Tschaidse, naar aanleiding van de uiteenzetting van het regeeringsvoorstel over het oprichten van arbeiderswoningen voor werkelooze arbeiders, een redevoering, waarin hij de hem nu verweten uiting deed. Maar pas thans stelde de regeering een aanklacht in tegen Tschaidse, niettegenstaande deze, zooals zelfs rechtsche senatoren en afgevaardigden verklaren, geheel binnen de grenzen van artikel 14 van het Doema-regelement gebleven was, hetwelk vaststelt, dat leden der Rijksdoema de volle vrijheid bezitten van oordeel en meeningen over dingen die binnen de bevoegdheid van de Doema liggen. Daartegenover verklaart echter de *Nowoje Wremja* als spreekbuis der Russische regeering, dat de minister op het standpunt staat, dat artikel 14 in 't geheel geen absolute vrijheid van spreken verleent, maar alleen, „binnen de grenzen van de bestaande wet.” De ministerraad is van meening, „dat een afgevaardigde, die in zijn redevoering een voor ieder ander persoon strafbaar vergrijp heeft begaan, insgelijks ter gerechterlijke verantwoording kan worden geroepen,” en de *Semscheitschina*, het orgaan van de machtige jonkers, vulde deze eigenaardige theorie op deze manier aan, dat de afgevaardigden niet van hunne kiezers afhankelijk zijn, maar wel „verantwoordelijk zijn aan de regeering.”

Het is volkomen begrijpelijk, dat de van zulk een commentaar voorzien aanklacht tegen de sociaaldemocratische afgevaardigden, in de kringen der burgerlijke afgevaardigden, de grootste opwinding veroorzaakte. Tschaidse verklaarde weliswaar met de grootste zielerust, er niets tegen te hebben, dat hij het gelag moest betalen, als het er maar toe zou bijdragen, de nog bestaande illusies te verstoren. Maar de liberale afgevaardigden, die tot nu toe bij de aanklachten, tegen de sociaaldemocratische afgevaardigden, heel tam zijn geweest, namen den toestand heel anders op. Ze zagen plotseling het Damocleszwaard van de gerechtelijke aanklacht, ook boven hun hoofden zweven, ze zagen in een aanslag tegen de sociaaldemocratische afgevaardigden — wat ook overeenkwam met de feiten — een aanslag tegen de vrijheid van spreken en tegen de onschendbaarheid der gansche Doema. Hoe gering het solidariteitsgevoel van de burgerlijke oppositie met de uiterste linkerzijde ook is, in dit geval smeedde de regeering, het lot der lamme progressisten en der diplomatische kadetten, aan dat van de gehate sociaaldemocraten. Vergeefs probeerde de regeeringspers, de bedenkingen van de liberalen te weerleggen; door de wenk dat de regeering slechts tegen de „uitwassen van de vrijheid van spreken” wilde optreden. De rechtstoestand ontstaan, door het te weeg brengen van zulk een antecedent, is voor de gezamenlijke oppositie zóó dreigend, dat ook de meest gematigde elementen van de oppositie, ja zelfs elementen uit de Octobristen-fractie, tegen de bedoeling van de regeering moesten opkomen. De Russische burgerlijke partijen zouden echter niet die karakterlooze weekdierachtige politieke figuren zijn, die ze werkelijk zijn, als ze niet onder de huid van de brullende leeuw dadelijk het ezelsoor van hun laffe gezindheid hadden vertoond. Terwijl in de kringen der Progressisten en Kadetten, als antwoord op de provocatie der regeering de weigering van alle of van

eenige credieten overwogen wordt, neemt het volgende plan telkens zichtbaarder vormen aan, om nl. een conflict met de regeering, en zodoende de opheffing der Doema daardoor te vermijden, dat in de Doema zelf een soort „Welvaarts-Komitee” gevormd wordt, dat in plaats van de regeering de functie van het voortdurend worgen der vrijheid van spreken, overneemt. Zelfs laten de vertegenwoordigers der regeering doorschemeren, dat zij van scherp maatregelen zouden afzien, als de Doema zelf een inrichting schiep, die krachtens haar disciplineaire macht, de afgevaardigden zou bestraffen, ja, zelfs hunne mandaten zou verbeurd verklaren, wanneer de grenzen van de door de regeering gestelde vrijheid van spreken zouden worden overschreden.

Het is te begrijpen, dat dit plan, door het meendeel der Doema wordt aangenomen en op deze wijze, de „zaak Tschaidse” op een voor de regeering wenschelijke wijze wordt afgedaan. Welke gevolgtrekkingen de burgerlijke oppositie uit deze zelfmoord van de Doema zal maken, staat nog te bezien. In ieder geval geeft het verleden van het Russische liberalisme geen recht te verwachten, dat het zijn heftige woorden van oppositie ook in daden zal omzetten. Wat het dan ook niet gedaan heeft. Hoe 't echter ook zij, we kunnen reeds nu met alle zekerheid verklaren, dat de Russische Grondwetstrijd een nieuw beslissend stadium is ingetreden. Lassale zegt in een zijner voordrachten over het Wezen van den Grondwet: „De geschreven grondwet kan naar rechts veranderd worden, wanneer de regeering de verandering doet, om de geschreven grondwet in overeenstemming met de feitelijke machtsverhoudingen van de georganiseerde macht der maatschappij te zetten. Of de ongeorganiseerde macht der maatschappij treedt op en bewijst opnieuw, dat ze groter is dan de georganiseerde. In dit geval wordt de grondwet weer even ver naar links veranderd en opgeheven als eerst naar rechts. Maar verloren is ze in ieder geval.” Van de Russische grondwet kan men het laatste met alle zekerheid zeggen. De regeering waagt de zelfmoordende poging, de grondwet naar rechts te veranderen. Laten we hopen, dat de „ongeorganiseerde macht der maatschappij” zich ook hier groter toont dan de „georganiseerde”. Laten we hopen, dat de draagster van deze macht, de heldhaftige arbeidersklasse van Rusland, in de naderende Grondwetstrijd, de kracht en sterkte zal vinden, noodig om het monster der „Russische reactie”, aan de vernietiging prijs te geven.

Politiek en Polemie.

Typeerend voor de Arbeiderspartij.

De stemming over de kandidaten voor afgevaardigden naar het congres in Weenen is wel de moeite van een kleine beschouwing waard.

Er werden uitgebracht 9294 geldige stemmen. Volstrekke meerheid dus 4648.

De laat ons zeggen meest revolutionaire mensen als Alberda Bergmeyer — Sannes — Gerhard en Van der Waerden halen tusschen de 1000 en 1700 stemmen en komen niet eens in aanmerking voor herstemming. De arme Loopuit die toch ingezonden stukken genoeg in 't Volk heeft geplaatst om bekend te zijn, al doet hij 't daar niet om, krijgt er maar 628.

Mindere reformistische specialiteiten als Spiekman, Hoejenbos, Hermans en van Leeuwen blijven tusschen de 500 en 1500, halen ook de herstemming niet.

Wel komen in herstemming en halen dus nog niet eens de helft van de stemmen, de partijvoorzitter Vliegen 4051, verder Schaper 2565, Wibaut 2679, v. d. Goës 1825, K. ter Laan 4534 (pas Edelaachtbaar geworden, dus nog meer dan de partijvoorzitter).

Gekozen zijn alleen bij eerste stemming Troelstra met 7719 stemmen (er waren dus nog 1500 personen die hem liever niet afvaardigden) en . . . Duys de komiekeling met 5175 stemmen.

Wij vinden dit inderdaad een treurig verschijnsel en wij zijn er van overtuigd dat indien zij dit konden doen, ernstige mensen als Vliegen en anderen ons hierin gelijk zouden geven.

Het doet zien, hoe het klassebewustzijn, het zelfdenken, het oordeel des ondersheids in de S. D. A. P. nog zoo goed als alles te wenschen laat, en hoe men daar, zooals de kinderen bij de straatmuziek, het meest bekoord worden door de groote trom.

v. A.

Steunt de stakers en uitgeslotenen in Almelo en Zaandam.

Vergaderingen.

AMSTERDAM.

Woensd. 27 Mei. S. D. P. Maison Prins. Huish. verg. halfnegen.

DEN HAAG.

Donderd. 28 Mei. Zaaier, Geb. Concordia, Openb. Verg. Spreker: Mulder. Onderw.: De Maatschappij en het Huisgezin. Debat vrij. Entrée 5 ct., half negen.

Kongres-nummer.

Het Kongres-nummer zal op de voorpagina een agitatorische, anti-militaristische plaat van de beroemde Fransche teekenaar Grandjonan bevatten. Bestellingen voor dit propagandage-nummer worden ten spoedigste bij de administratie ingewacht.

Een andere mogelijkheid.

Van Eisinga schrijft in *Het Volk* over de wet Treub. Hij vindt, dat een discussie daarover schriftelijk noodig is, nu er op het S. D. A. P. congres geen woord over gerept is. Hij zegt nog meer ware dingen, b.v. dat het „pension Treub” nog minder is dan de „beruchte rijksdaalder aan dooden” van Kuyper. Maar hij zegt o.a. ook, dat de uitsluiting van de bedeeden zeker wel zal vallen na de algemeene afkeuring welke die uitsluiting heeft gevonden. Dat is zeker een mogelijkheid, en dan geeft het „volks kabinet” zich goedkoop een mooie rol en zal zelfs, gelet op de gauw gevulde kinderhand van de S. D. A. P. arbeidersbeweging van thans voor uiterst milddadig gelden.

Er is echter een andere mogelijkheid, niet minder groot, dunkt ons. De groote taak van de vrijzinnigheid is, de arbeidersbeweging langs den weg van beloften en misleiding te demoraliseren, waarmee ze door de eeuwige onnoozelheid van 't reformisme al aardig succes heeft.

't „Volks kabinet” weet, dat de S. D. A. P.-fractie zal stemmen vóór de wet, ook met de uitsluiting van de bedeeden. 't Is in zijn belang met het oog op zijn taak van demoralisatie der arbeidersbeweging, die S. D. A. P. zooveel mogelijk schanddaden te doen bedrijven tegen het proletariërsbelang. Dus de S. D. A. P. te doen stemmen voor de wet met de uitsluiting. Het kan gemakkelijk de uitsluiting vasthouden met het argument: 't Wordt te duur, zeker, daarmee bij de bourgeois-parlementariërs een willig oor te vinden.

De vrijzinnige kamerleden en ook die van de S. D. A. P. zullen toch vóór de wet stemmen, de laatsten met het oog altijd maar weer op het Alg. Kiesrecht, dat lokt in de wazige verte van bedrijgelijke vrijzinnige beloften.

Niet eene zal de S. D. A. P. de vrijzinnigen kunnen verwijten hun bukken voor de ministerieele weigering, want zij zullen zelf 't evenzeer doen. En de vrijzinnigen hebben zich ook de mooie rol gegeven, toch wel de uitsluiting te hebben afgekeurd. Dit is de vloek van het reformistisch geknoei.

De S. D. A. P. heeft zich gevangen gegeven en zich gemaakt tot speelbal van de liberale kapitalisten; die met haar kunnen handelen naar willekeur en ondertusschen gemakkelijk spel drijven met de arbeidersbelangen. Tot dat zich de arbeidersklasse zelf los maakt van dit onteerend en verderfelijke spel en volgt de taktiek van den onverzoenlijken klassenstrijd. ST.

Kongres-Voorstellen.

(Ingezonden.)

Het voorstel-Enschedeë.

In *De Tribune* van Zaterdag 9 Mei beklagt zich H. H. over de Mei-verg. der S. D. A. P. in Amsterdam. De vorige jaren, toen we hier meededen, hebben ook wij ons aan dergelijke redevoeringen kunnen ergeren. Met recht vraagt pg. H. H., wat we er dan ook eigenlijk te maken hebben? We nemen immers ook aan andere vergaderingen der S. D. A. P. slechts als debaters deel. Natuurlijk moeten we ons daar ergeren.

Maar sluit ons dat van de hele Meibetooging van A. P. en A. B. B. uit? *Nee!* Wij strijden voor dingen, die ook hun leuzen zijn, A. K., 8 uren lang. We propageren dus in de optocht samen, als 't maar enigszins mogelijk is. Zoals de advertentie van onze afd. zegt: daar horen we. Bravo dus b.v. de Haagse Zaaiers, die trots alles meededen. Wordt het ons door de A. P. onmogelijk gemaakt, dan zien de arbeiders weer duidelijk, wie de „scheurmakers” zijn.

Zoo goed als de onzen in de S. D. A. P. bleven, tot men het Marxisme eruit gooide, even lang blijven wij in de algemene Meistoet meelopen voor de algemene eisen. Maar ook hier laten we ons het vrije woord niet ontnemen. De verschillen liggen in de middelen en de naaste doelpunten. Dat komt in de redevoeringen uit. Daarom eisen wij ook altijd een eigen spreker op de gezamenlijke vergadering. Waar ons dat, zover ik weet overal, natuurlijk, dank zij de A. P. wordt onthouden, daar moeten we *eigen vergaderingen* houden, desnoods de avond te voren. Sluiten ze ons daarom van de optocht uit, dan zien de arbeiders weer, wie de onderdrukkers van het vrije woord zijn. Dan hebben we alle ware democraten op onze hand — sluiten we ons zelf af, dan kunnen we ons niet rechtvaardigen, en de S. D. A. P. niet aanklagen.

Hetzelfde geldt voor het voorstel-Enschedeë. Natuurlijk bestrijden we hun hoogst verderfelijke taktiek, maar toch niet hun eindwensen. Wij stellen, waar mogelijk, eigen kandidaten, want zij hebben in hun verblindheid hun vertrouwen gesteld op een deel onzer vijanden, op de liberalen. Waar wij dus te kiezen hebben tussen onze en hun kandidaten, kiezen we natuurlijk de onzen, die zich niet hebben laten verblinden. Maar geldt dat nu ook, waar wij te kiezen hebben tussen een kandidaat van de burgerliken en een van de S. D. A. P.? Dat is toch een andere kwestie! Denken we er om, onthouding is een soort bestrijding: 't geldt voor of tegen. En daar geven we toch de voorkeur aan een vriend die gek is, boven een geboren vijand.*) Denken we er eens om, dat we in laatste instantie daarom de frazes der liberalen niet looven der coalitie verkozten, omdat de economische ondergrond van beide groepen erop wees, dat we bij beiden met vijanden te doen hadden. Welnu, zouden we niet ook omgekeerd de S. D. A. P. om haar ekonom. ondergrond al de voorkeur geven boven de burgerlike? Bestaat ze niet grotendeels uit arbeiders, zelfs voor een groot deel uit leden der moderne vakverenigingen, die dus in elk geval al éniġ klassebewustzijn hebben, hoe zeer dat ook door hun partij op een dwaalspoor wordt gevoerd? Zouden er niet velen van ons voor zijn, een kandidaat van een uitgesproken liberale arbeiderspartij bij herstemming te steunen tegen een Jannink, een Lohman, een Vollenhove? Denken we ons het geval eens andersom: niet een partij, die zich als de S. D. A. P. van het socialisme af beweegt, maar een oorspronkelijk liberale A. P. die er naar toe begon te komen — die zouden we toch zeker prefereren boven de burgerlike, al zou hun praktijk zo onsocialisties zijn als die der A. P.

Evengoed als wij, waar 't het socialisme ten goede komt, willen meewerken b.v. met het N. A. S., zo als wij nu tegen de wet-Treub o.a. ook met N. A. S. en Alg. Werkl. Verb. hebben beraadslaagd, zo willen we ook met de A. P. samenwerken, waar wij het kunnen, d.w.z. waar we het soc. kunnen dienen en zij ons de samenwerking niet onmogelijk maken.

Ongetwijfeld zouden vele arbeiders een aanneming van het voorstel Enschedeë opvatten als ons antwoord op de verwerping door de A. P. van hun voorstel Hilversum. Maar was dat dan anders te verwachten? Daarmee hebben ze ons alleen de propaganda gemakkelijker gemaakt: als antwoord op de vraag „wie is de schuld van het bestaan van twee partijen”, is nu een verwijzing naar het lot van hun voorstel Hilv. voldoende. Zij kunnen onze kritiek nog niet verdragen, niet eerder dan wanneer de omstandigheden hun dwingen, weer zó socialisties te handelen, dat onze kritiek zachter kan zijn. Op die omstandigheden hebben wij in zoverre invloed, als wij bij de arbeiders onze ideeën, het socialisme kunnen propageren, zodat de grote massa gaat inzien, welke kant ze op moeten. Daarom is de discussie over deze voorstellen minder belangrijk als die over de *positieve voorstellen tot versterking van onze partij*.

Het komt mij voor da' onze separatisten, als ik de pg. die voorstanders van het voorstel Enschedeë zijn, eens zo mag noemen, juist te veel naar de A. P. kijken, en daardoor gaan menen, dat we ons zo zorgvuldig van hen moeten afgescheiden houden. 't Gevolg zou zijn, dat men m. i. recht kreeg, als men ons voor sectariërs uitschold; en hoe zouden we ons kunnen verantwoorden tegenover de Internationale, waarbij toch ook de S. D. A. P. is aangesloten, hoe moesten we ons stellen tegenover de Zaaier, die voor zich de beide partijen als socialisties beschouwt?

Werkelijk, hier is geen militaire afsluiting nodig.

*) Persoonlijk zouden ze toch b.v. voor A. K. stemmen, als 't er op aan kwam, als wij het voorstel hadden gedaan b.v.

om besmetting te vermijden. Arbeiders met nog enig gezond verstand zullen zich niet op sleeptouw laten nemen door een partij, die desnoods fel wil gaan strijden voor een wet waar ze zelf tegen is (tegen de Eerste Kamer voor Treubs wet ook met de bedeeden-uitsluiting), die alles doet voor de liberalen, geboeid door het woord A. K. Ik heb wel eens gehoord, dat abnormaal-emotionelen zich gemakkelijk door een voorstelling laten meeslepen, soms vastzitten op een woord. Zouden dan in de S. D. A. P. toch nog de marxisten zitten, tenminste die van het fabrikaat Mr. Bongers?

Soc. gr., J. ANDERS.

Voorstel Enschedeë.

Een enkel woord en wel voornamelijk naar aanleiding van wat door de inzenders is gezegd. Er is voor de sociaaldemocraten maar één maatstaf om daaruit af te leiden of een partij al of niet recht heeft op steun bij stemming of herstemming. Die maatstaf is de grondslag van onze levensbeschouwing, dat het maatschappelijk zijn het bewustzijn bepaalt. Niet alleen het bewustzijn van het individu wordt door zijn maatschappelijk zijn in bepaalde banen geleid, maar ook het bewustzijn van een gansche klasse. Dat bewustzijn komt tot uiting in het politiek optreden der klasse. Daarom moet iedere burgerlike partij het kapitalisme verdedigen, zelfs de meest radicale burgerlike partij. Het kapitalisme is echter een levend en zich ontwikkelend lichaam, dat door zijn ontwikkeling de heerschende klassen dwingt tot een imperialistische politiek, die de klassetegenstellingen der bezittende klassen overbringt tot een groot levensbelang der bourgeoisie in haar geheel tegenover de levensbelangen van het proletariaat.

Iedere burgerlike partij is en wordt hoe langer hoe meer onbetrouwbaar en onmachtig om iets voor de arb.-klasse te doen. Bij het bepalen van ons standpunt ten opzichte van de S. D. A. P. hebben wij dus te vragen: Wat is de S. D. A. P.? Zij bestaat uit en is de aanvoerder van economisch afhankelijken en voor het meerendeel arbeiders, die hebben uitgesproken het socialisme te willen.

Pogingen om het in die partij georg. proletariaat met het kapitalisme te verzoenen, moeten op den duur mislukken. Dat hun strijd niet revolutionair maar burgerlijk is, komt omdat zij alleen willen maar nog niet weten. Maar als zij zeggen voor het A. K. sociale hervormingen enz. te zijn, dan kunnen wij dat als goede sociaaldemocraten niet tegenspreken, omdat hun woord, dat is hun gedachte, voortvloeit uit hun maatschappelijk zijn als arbeiders. Wij zeggen tegen elke burgerlike partij: Uw leuzen zijn leugens, want ge vertegenwoordigt geen groep die belang heeft bij de doorvoering van uw beloften. Maar tegen de S. D. A. P. zeggen wij: Uw gedragingen in den strijd deugen niet, en hebben misleiding van het Ned. proletariaat tot gevolg.

De burgerlike partijen zijn onze natuurlijke vijanden! De Arbeiderspartij is onze natuurlijke vriend. Indien zij zelfs reformistischer was dan thans doch democratisch, dan waren wij lid van die partij.

Ook de conclusie waartoe W. A. H. die partij zou een wijziging van taktiek in afzienbaren tijd mogelijk zijn, lijkt mij onjuist. Voorhands draagt de strijd en het A. K. een zeer scherp anti-kapitalistisch karakter, omdat het is de eisch der democratie tegenover de in diplomatie haar heil zoekende bourgeoisie, die dank zij het imperialisme juist vreeselijk bang voor alle democratische eischen is. Verandering van taktiek is wat betreft het alg. soc. dem. standpunt onjuist, nu en in de naaste toekomst, omdat de strijd tegen het imperialisme in den strijd voor het A. K. zijn beslag vindt. Een verburgerlijkt de S. D. A. P. door het reformisme zoo verburgerlijkt dat zij is een kapitalistische partij als alle andere, dan zien de arbeiders in haar niet meer de draagster van hun klassebelangen. Maar zoover zijn we nog niet, de goedwillende en wetende arbeiders zullen dan bij ons zijn. Of dergelijke voorstellen dan nog noodig zullen zijn? Wij gelooven het niet. VULGUS.

Van de Afdelingen.

Amsterdam. a.s. Woensdagavond, 27 dezer, 8^{1/2} uur, voortzetting huish. vergadering in „Diligentia”, Waterlooplein 109.

„De Zaaier”.

Den Haag. Donderdag 28 Mei Openbare Cursus-vergadering. Spreker: Mulder. Onderwerp: De Maatschappij en het Huisgezin. Gebouw Concordia, Hoogezand, des avonds half negen. Entree 5 cent, debat vrij.